

REALI POISS

Number 3 (98) november 2011

Tallinna Reaalkooli ajaleht

Tervitus, reaalikad!

November on läinud üsna kiirelt. Lumi veel maha pole tulnud ning ka temperatuur on enam vähem kogu kuu plus-sis olnud. Nii et need, kes külma kardavad, kurta ei tohiks. Need aga, kes lund ootavad, on ilmselt praegu sügavas masenduses.

Minevasse kuusse mah-tusid kaks tähtsat sünd-must. Kõige pealt said üheteistkümnendkikud kätte oma hõbedased sõr-mused ning abiturientid on nüüd värsked kind-lasti mitte vähem hõbe-daste märkide omanikud. Kui sõrmused anti kätte range saladuskatte all, siis märkide saamise puhuks korraldati lisaks aktusele veel suisa pidu, kus kõik soovijad gümnasistid ja õpetajad jalga võisid keerutada. Nendest mõle-mast sündmusest saate ka käesolevast lehest lugeda.

Nagu me eelmises lehes suure suuga välja hõi-kasime, saab sellest lehest lugeda omaloominupäeval sündinud üllitisi. Lisaks mahuvad lehte ka lugu noorest sportlasest Evelyn Kaasikust, paar sõna re-baste nädala kohta, mõni rida väikestest jalgpalli-fännidest ning kui keegi veel ei tea, kes on mardi-ja kadrisandid, siis Väikese maja õpilased on valmis vastama.

Ärge siis unustage puhveti juures olevasse roosasse pörsasse aeg-ajalt münte poetada!

Merit

Kindel meel

Anna Helena Saarso
12.b

Eelmises presidendi-kolumnis, aprillis 2011, tunnistas oma muret REKi saatuse pärast Kert Pütsepp, kes kolm aastat meid kindlakäeliselt juhtis. Kahtlemata olen endale eesmärgiks sead-nud REKi tegevust sama aktiivse ja tulemuslikuna hoida. Nagu juba erine-vate infokanalite kaudu mainitud, tegime aasta alguses läbi struktuuri-lise muutuse, uue komis-jonina alustas tööd mul-timeedia, tänu kellele näeme kooli peal nõnda värvilisi plakateid hom-mikupudrust ja Aaf-rika projektist. Samuti on kavas värskendada REKi ajaveebi. Kokku su-latasime kultuuri- ja ol-megrupid, plaanis on nii mõnigi uus projekt, nii et hoidke kõrvad- silmad lahti! Spordi- ja ajalehe-komisjon, kui eelnevalt suurepäraselt töötanud grupid, jäid sisuliselt samaks, kuid sel aastal ootab Reaali Poissi ees kujun-duse muutus, milles hu-vilised saavad ise osa võt-ta. Lurichi auks peetakse sel aastal võistlust Reaali Ramm. Välissuhted Liisa Suvorova juhtimisel ei peatu enne juunikuud, lennukatest ideedest neil puudust ei tule.

Praegu on käimas projekt „Viime jõulud Kameruni“ koostöös 126. lennu vi-listlastega ning pühade eel peame ühe meeoleu-ka piparkoogipäeva.

Mul on hea meel, et meie koolis on niivõrd tegus ja töötav õpilasomavalit-sus, kuid veel enam tahan rõhutada seda, et REKi kuulumine ei ole see, mis annab sulle aktiivse ja toimeka õpilase staatuse. Tegelikuses peaks asjad käima vastupidi. See, et Madis Teinemaa mulle valimistel kuue häälega kaotas, ei piira teda õpi-lastse seas referendumit korraldamast. Omal alga-tusel saab Reaalis midagi ära teha igaüks! On vaid vaja tahet ja pealehakka-mist. Kiidan siinkohal oma klassivenda Mattias Karu, kes REKi juures vabatahtlikuna „tööta-vana“ spordivõistlusi koordineerib, ja Richard Reilest, kelle initsiatiivil 26. novembril auditooriumis TEDx Tartu otseüle-kannet sai kuulata. Kaht-lemata on ootused REKi liikmetele suured, sest meie olemegi ju kokku tulnud selleks, et õpilasi esindada ja koolielu hu-vitavamaks muuta ning selle panen ka kõikide

klasside väljavalitud esin-dajate südametele, kuid oma esimese kuu jooksul presidendina on minu juurde tulnud nii paljude säravate ideedega, et jul-gustan kõiki, kel tegut-semishimu REKiga koos-tööd tegema ja koolielu parendama.

Noortena nagu me oleme, peame end alatasa tõestama: kaasõpilastele, õpetajatele, juhtkonnale kuni ministriteni välja. Sel kuul Reaalkooli, HTG ja Miina Härma abi-turientide poolt tehtud pöördumisele uue ema-keeleeeksami kohta vastab Haridus- ja Teadusminis-terium külaskäiguga 30. novembril. Ootan õpi-lastelt kindlameelseid, kuid mis veel tähtsam, sisukaid ja põhjendatud avaldusi. Oma täiskas-vanulikkude mõistlikkust palun kõigil kasutada ka puhvetirivis, kus 3. va-hetunnil on esimesed 10 minutit eesõigus gümna-sistidel, kuid ülejäänud vahetundidel toimub teenindamine üldjärje-korra alusel. Võtame vas-tutuse oma tegude eest, et meiega saaks arvestada ka teised.

Kirg ehk teekond päris inimeseni

Palju keerulisem ja väärdalikum asi inimõistusest on inimsüda. Tuleb käituda nagu kaootiline ahv. Tuleb olla kest, mille käitumine ja tunded on tingitud ühest kastist, mille sees on miljonitahuline täring. Iga

natukese aja tagant visatakse täringut ja täiesti kaootiliselt tekib uus tunne, mida inimõistus eirata ei saa. Vastandina ideaalsele inimesele eksisteerib ka pseudonime ehk inimene, kes häbeneb enda naeratust ja kurbust - need inimesed on loodud piinlevateks.

Üks väga tihedalt mõistuse ja tunnetega seotud komplikatsioon on probleem. Kui võtta näiteks üks eriti tavaline amet, näiteks koristaja, siis leidub paljusid nende seast, kes oleks omadega täiesti läbi, kui neid vallandataks. Samas on ka selliseid koristajaid, keda ei defineeri koristajaamet. Mõistus ütleb, et see on kõigest üks närune amet, mis teenis närust raha, mille eest osta näruseid asju, mida tegelikult vaja ei lähe.

Legendi kohaselt suri Isaac Newton meheks, kes polnud kunagi seksinud. Naised olid segav faktor teadusega tegelemiseks. Mõnusam oli panna universumi töötamise seadused kirja paberile, kui heita ühte naisega. Temast jäi midagi maha maailma ajalukku, kuid kas talle endale jäi midagi maailmast?

Kui mõistus käitub maailma tõlgendajana, siis tunded on tegur, mille korrutamisel mõistusega saadakse terviklik emotsioon. Terviklik emotsioon on kõige tähtsam asi. Ja tundeid on väga raske kirjeldada, palju raskem ümbritsevast maailmast. Tunded on justkui väljad, mida käega katsudes ei eksisteeri. Kuid kui silmad sulgeda, siis on nad olemas.

Hetkede tunnetamist on raske, pea võimatu õpetada. Samamoodi ka kunsti tõlgendamist. Mõnikord on õpetajad selliste õpilaste peale pahased, kes ei leia kunstist sümboleid üles. Ja kui nad leiavad midagi teistsugust kui õpetaja, siis on nad lolliid. Kunst on kunstis kunsti näha.

Kunst on ka õpetamiseks. See, kes julgeb õpetada, ei tohi kunagi lõpetada õppimist. Halb õpetaja käsib. Hea õpetaja käsib, aga ta teeb seda veetlevalt. Õpetajate teadmised peaks olema Gaussi kõvera kujuga, mitte joon. Loogikud, haarake pihku mõni kirjandusklassikasse kuuluv teos! Humanitaarinimesed, haarake kätte füüsikaõpik! Kas või 8. klassi oma kui vaja.

Mingisse asjasse süvenemine ajab hulluks. Kui välja ei tule, siis tuleb korraks puhata ja siis uuesti proovida. Kui siis ka välja ei tule, on mõistlik lõpetada. Tuleb tõmmata piir, kust maalt tegeleda asjaga süvitsi ja kust maalt puhata. Kui võtta süvenemise teljeks y-telje positiivne osa ja puhkamise teljeks negatiivne osa, siis tuleb funktsioon aja kaudu umbes sinusoidiline.

26.-27.novembril TTÜ-s toimunud robotikavõistlusel Robotex toimus üliõpilaste robotivõistluse kõrval ka põhikoolide võistlus FLL (First Lego League). Selle võitis Tartu Kivilinna Gümnaasiumist Õ-Tiim, kuid parima programmi auhind läks võistkonnale Robootika.com, kelle programmeerija on Reaalkooli õpilane Rao Zvorovski. Veel enam: Rao kirjutatud programm ning tema oskused avaldasid sellist muljet, et pärast võistlust kahtsesid korraldajad, et Rao pole pisutki vanem – muidu võiks ta kohe programmeerijana tööle võtta!

Palju õnne, Rao, ja ägedaid programme edaspidiseks!

Rao (paremalt esimene) oma tiimiga. ROBOOTIKA.COM

Poolel teel tippu

Marelle Ellen
12.a

Evely Kaasiku on särav kaheteistkümnenda klassi neiu, kes mitmekülgsete hobide kõrvalt on korduvalt tituleeritud Eesti meistriks orienteerumises, pälvinud tunnustust ka rahvusvahelisel tasandil ning pürib üha kõrgemale.

Sport on kevade pealinnast Türitl pärit tüdrukut terve elu saatnud: „Ma sündisin juba peaaegu, et suusad jalas,“ naerab ta ise, „aga alguses polnud loomulikult ambitsiooni tippu jõuda. Ma olen üldse tegelenud hästi paljude spordialadega: korvpall, ujumine, indiac ja mitmed vastupidavusalad. Erinevad spordialad arendavad mitme-

Evely sündis justkui suusad jalas. ERAKOGU

külgsest.“

Spordini jõudmisel on tüdrukut kahtlemata oluliselt mõjutanud tema perekond: „Isa on lõpetanud Tartu Ülikooli kehakultuuri erialal ning oli NSVL üks meistersportlasi ratsutamises, ema on hobijalgrattur. Üks vend on endine tippsportlane suusaorienteerumises, ka teisel vennal on erinevatel spordialadel Eesti mastaabis kõrgeid tulemusi,“ jutustab neiu ise. Orienteerumiseni jõudis Evely vendade eeskujul ning enda sõnul päris hilja – alles 13-aastaselt. Oluliselt mõjutas tüdrukut tema praegune treener, kes ta eelmises koolis direktor oli ning kehalise kasvatuse tundides mainitud spordialale suurt tähelepanu pööras. „Tema hakkaski mind kogu aeg igale poole vedama,“ meenutab tüdruk.

Mingi hetk aga tundus, et tulemusi ei tule, ning Evely kaalus orienteerumiskarjääri lõpetamist. „Pärast kaheksandat klassi ütlesin treenerile, et tahan loobuda, aga ta põhimõtteliselt ei teinud välja.. Paar nädalat hiljem võitsin Eesti meistrivõistlustel teise koha – see oli esimene nii kõrge medal ning motiveeris tohutult. 2010. aastal sain poodiumil särada ka juba rahvusvahelisel võistlusel,“ räägib neiu, keda võib sportlike näitajate poolest isegi Kristina Šmiguniga võrrelda.

Orienteerumist loeb neiu hästi pingeliseks spordialaks: vead ei ole lubatud. „Sel aastal sain viiest osaletud Eesti meistrivõistlusest neljal kulla, ühel aga mitte midagi – juhtisin pikalt, siis aga tegin orienteerumisvea. Eksimisel on oma hind,“ tunnistab Evely. „samas, kui mõnikord on täiesti lootusetu seis, siis ma küll viidan aega ja naudin loodust, süüa vaarikaid ja mustikaid ja...“ naerab ta.

Samas nõuavad säravad saavutused valikuid ja kompromisse. „Sõbrad on suhteliselt tagaplaanile jäänud ja hinded ei ole põhikooliga võrreldes enam nii ilusad, samas pole ka mitte midagi hullu. Suudaks kõvasti paremini, aga lihtsalt meelega ei taha liiga palju pingutada – püüan oma energiat ka mujale suunata. Hästi palju kohtab suhtumist, et kui oled sportlane, siis sa muud ei oska,“ kurdab neiu, kes oma akadeemiliste tulemustega antud stamparvamuse kahtlemata ümber on lükanud.

Valikuid tuleb teha ka spordialaselt. „Hetkel tegelen põhimõtteliselt kahe alaga – suusa- ja jooksuorienteerumine – mis tähendab, et mul otseselt puhkust polegi, töö käib aastaringsest. Juunioriaastates pole sellest hullu, kuid täiskasvanutes on siiski väga vähesed nii andekad, et suudavad kahel rindel korraga tipus püsida,“ räägib Evely, „tegelikult tuleks valida üks ala ja anda endast maksimum, kuid ma pole veel lihtsalt suutnud valida, kummale üleni pühenduda.“

Samal põhjusel jääb tüdruk ka pikaajalistest tulevikueesmärkidest rääkides napsõnaliseks: „Suusaorienteerumises tahaks sel hooajal juunioride MM-l kümne hulka tulla, aga ma tean, et tase on tunduvalt tõusnud ja ehkki potentsiaali on, nõuab eesmärgini jõudmine tohutult palju tööd. Jooksus olen esimest aastat juunioride vanuseklassis, esimese 20 hulka saada oleks juba väga tugev tulemus.“

Uurides, millise tulemuse üle tüdruk ise kõige rohkem uhkust tunneb, saab vastuseks pika mõttepausi. „Mul ei ole tulnud seda tulemust veel,“ sõnab Evelyn tõsiselt, „kuid võib-olla üheksas koht selle aasta noorte orienteerumiskooksu EM'il.“

Lisaks füüsilisele tegevusele laulab Evelyn ka kooris ning käib näiteringis. „Huviringid on midagi, millest ma loobunud pole, kuna need on minu moodus aja mahavõtmiseks. Hea vaheldus ükslusele elule, muidu oleks lihtsalt kool-trenn-kool-trenn. See oleks mõttetu, see oleks igav.“

Kevadel kooli lõpetav neiu lubab, et sporti ta ei jäta. „Eialgu plaanin Eesti ülikoolis bakalaaurusekraadi välja teenida, tõenäoliselt turunduse või suhtekorralduse alal. Magistrisse lähen tõenäoliselt Rootsi: seal saaksin nii tippportlase tasemel treenida kui ka kvaliteetse hariduse omandada. Sporti ei saa võtta kui eriala, ametit – eriti veel orienteerujana. See pole olümpiaala, siin rahad ei liigu.“

„Mul on praegu spordialaselt nii hästi läinud, et ma ei anna enam mitte mingil juhul alla – nüüd on kindel, et ma pean midagi suurt saavutama,“ sõnab ta enesekindlalt lõpetuseks.

Rühkimas eesmärgi poole. ERAKOGU

Märgid käes!

Anni Ruul
12.a

Poisile austust avaldamas. HANNA TAMM

25. novembri õhtul liikusid gümnasistid taas kooli poole, hoolimata sellest, et tegu oli reedega, mil iga tavaline kooliõpilane hoiaks sellest paigast suure kaarega eemale. Reaalikatele tähendas just see reede aga üleslöödud klassikaaslasi ja väga palju *quick-steppi*, kõrvus kumisemas Kristo

Ukanise (vil!122) hää! – märgipidu! Eriti erilisena tundsi end meie, abiturientide, kes me saime tunda end märkide kätteandmisega kaasaskäiva traditsioonilise õhtuse programmi tähtsaimatena. Lõpuks ometi olime meie need, kes said „pisemad“ kümnendikud ja üheteistkümnendikud koolist välja laulda ja nautida sööklas banketti koos juurdekäiva teenindamisega. Olulisemana kõigest, saime lõplikult kätte ka oma märgid. Et need lunastada, lõime oma suguharude tantsu ning lasime käiku oma näitlemis- ja lavastamis- oskused. Ei puudunud ka šampanja ja head soovid üksteisele. Enne kui arugi saime, kõlas bändi Lucky Jeans viimane lugu ja aeg oligi lahkuda, rahuolevaina. Aitäh üheteistkümnendikele peo korraldamise eest!

Rebaste lühikokkuvõte

Olles ise kümnendik, sain rebaste nädalat omal nahal kogeda. Paljudel minu endistel klassikaaslastel oli retsimise

OSTA.EE

aeg juba ära olnud ning nende käest olin kuulnud palju õudusi ja sellepärast olin õhtul enne rebaste nädala algust üsna närvis.

Esmaspäeva hommikul kohtusin oma Hundiga, nagu neid nüüd siis pidi nimetama. Mulle suruti pihku kilekott korseti, seeliku ja valge särgiga. Nägin välja nagu ehtne sakslane, ka õllekann oli käes. Esimesed paar päeva kiskus suu muigele igal korral, kui mõnda rebast nägin. Osad mu klassikaaslased olid lausa nii osavalt ära maskeeritud, et mul oli raske neid ära tunda. Hiljem läks juba lihtsamaks.

Nädal oli täis tegemisi ja üritusi. Kirjutasin oma Hundile enda iseloomus-

tuse, luuletuse tema ülistuseks, küpsetasin ja püüdsin olla imehea rebane. Hommikuvõimlemine tegi meeled erksaks ja andis energiat. Kolmapäeva õhtul käidi gruppidega väljas.

Peagi oligi jõudnud kätte nädala viimane tööpäev ja seni lõbusaim aeg gümnasistina hakkas läbi saama. Kogunesime reede õhtul kooli ja ristimine algas täie

hooga. Iga grupi Hundid olid ette valmistanud ühe klassiruumi, kus tuli täita üks ülesanne. Minu lemmik oli labürindi läbimine kinni seotud silmadega. See pani südame põksuma ja oli just parajal määral õudne. Pärast kõikide klasside läbimist läksime saali, kus meid löödi lõplikult Realistideks. Oligi kõik, finito.

Rebaste nädalaga võeti meie 129. lend reaali perre vastu kui täieõiguslik liige. Minu muljed on üdini positiivsed, abiturientidele pole mitte midagi ette heita. Loodan vaid, et suudame oma lennuga paari aasta pärast sama huvitava rebaste nädala korraldada.

JAANA OLVET 10.B

Sõrmuste Tseremoonia seiklused

Sõrmus on minu arust kõige mõnusam Realkooliga seotud ese. Ta on väike, elegantne ja suhteliselt ilus. Sõrmuse sisse on graveeritud sinu nimi ja lend, väljastpoolt kaunistab teda Reaali märk, Reaali deviis ja 925 (mis arvatavasti näitab hõbeda sisaldust).

Igatahes said kõik üheteistkümnendikud 4. novembril omale need samad sõrmused. Nende vidinate üleandmiseks oli välja mõeldud Suursugune Tseremoonia, mis algas kell seitse Matkamajas. Alustuseks pidin mina ja veel kaks tüüpi rapiiride küljes tolknevad sõrmused ühte karikasse valamata, sealjuures tõsimeeli vandudes „Gens Una Sumus“ (üks lätikeelne vanasõna). Siis avasin ma šampanja ja kallasin selle samuti karikasse. Edasi hakkasid kõik lapsed ja kolm klassijuhatajat ringis kordamööda karikast kihisevat lonksama. Lonksu juurde käis ka toost. Tooste oli igasuguseid: mõned olid enne tunnikesi peegli ees harjutanud, et siis maha pidada ilukõne,

mõned olid otsustanud killupaneku kasuks ning mõne pominast ei saanud õieti midagi aru. Enamus soovis ikka kõigile head ja paremat ka tulevikuks. Kui see ringmäng sai tehtud, pidi iga klass välja mõtlema näidendi, et hõbejullad lõplikult omastada. Näidendite esitamiseks kulus umbes pool tundi. Peale kõike seda janti algas lõpuks see, mille pärast me kõik Matkamajja tegelikult olime tulnud: sõrmuste jagamine ja söömine. Lõppude lõpuks, kui vats oli tikuvõileibadest „pungil“ ja sõrmus ka sõrmes, võis Matkamajast vehkat teha.

Nüüd jäi veel maha panna üks korralik kräu ja sõrmuseseiklused olidki seigeldud.

JÜRI-MIKK UDAM 11.B

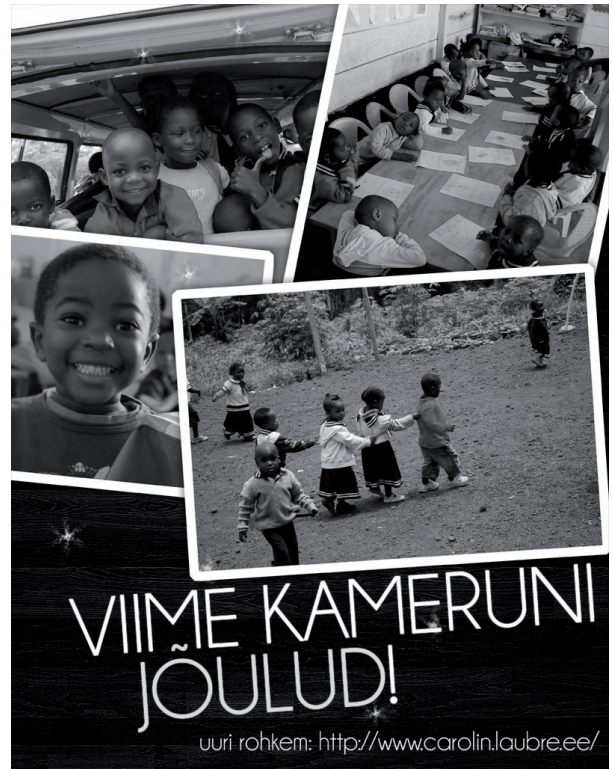
Šampanjasupluse ootel. ERAKOGU

Terve Reaali heategijad, ühinege!

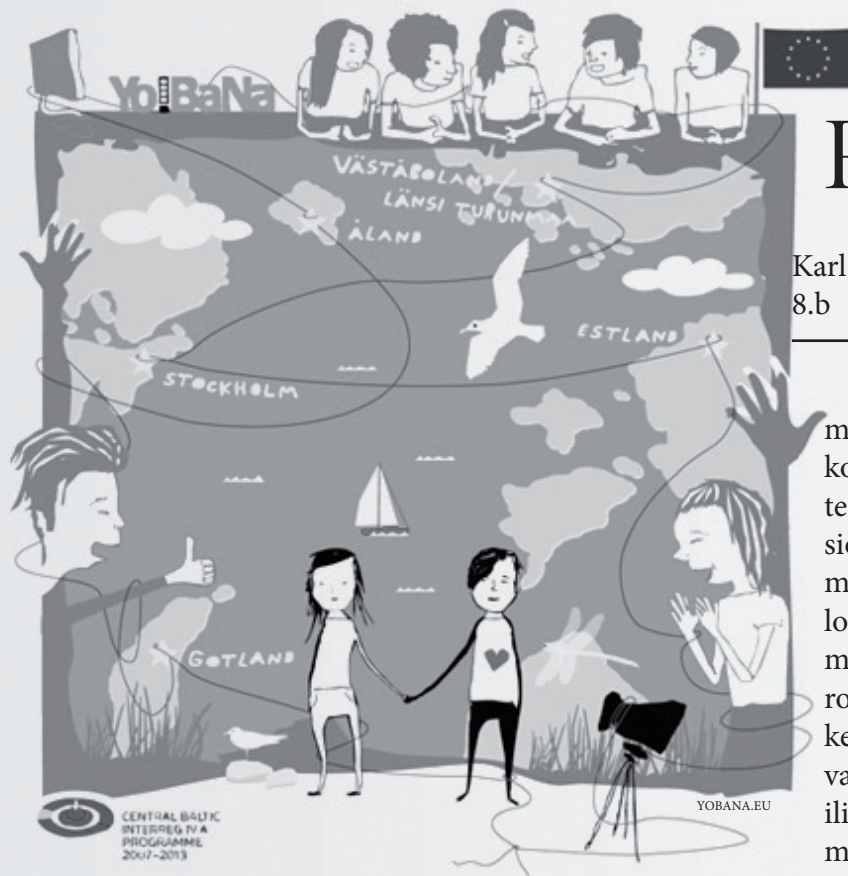
Olete kuulnud väljendit: „Aafrikas ju lapsed nälgivad?“ Kes meist poleks. Kuid peale nälja, on Aafrikas teisigi probleeme, mida meie oma ühiskonnas eriti ette ei kujuta. Koolide puudumine, õppevahendite kättesaamatus, koolide halb olukord ja paljud muud. Meie omad Reaali vilistlased Carolin Laubre (vil! 126) ja Rainer Lepik (vil! 126) aga just soovivadki neid haridusega seotud probleeme muuta Aafrika riigis Kamerunis ja muudavadki: Carolin on praegugi seal organisatsiooni CAPEC heaks töötades 3 kuud vabatahtlik, olles õpetaja/kasvataja „Bitame Lucia Nursery and Primary School“ koolis, Nkolfoulu külas ja Rainer sõidab detsembris talle järgi, et samamoodi aidata. Kuid kahel reaalikal, ükskõik kui võimekad nad ka poleks, on raske kõiki omal jõul aidata. Aga siin tulete sisse teie, armsad lugejad! Kui teil oleks soovi aidata Kameruni lapsi saada targaks, tugevaks, toredaks või lihtsalt leiate, et oleks vaja karmapunkte koguda või jõuluvana heade laste nimekirjas kõrgemale pulgale tõusta, siis on raamatukogus üles seatud annetuskast, kuhu võiks tuua tühje vihikuid, pasta-pliiatseid, harilikke pliiatseid, kustutuskumme, teritajaid, värvipliiatseid või rasvakriite ja midagi magusat lastel pöske pistmiseks, et teha Kameruni laste jõulu- ja kooliaeg etemaks ja rõõmsamaks! Kui aga pole selliseid asju kodus olemas, siis on ka võimalus finantsiliselt toetada: puhveti juures on hoiupörsas, kuhu võiks oma vahepala ostust tagasisaadud münte/sente sisestada, et oleks, millega Kameruni laste koole suurendada ja parandada. Jõuluaeg on tulekul, mil headus on maailmas esmatähtis, nii et leidke endas filantroop ja annetage, et ka Kameruni lastel oleks, mille üle rõõmu tunda.

ODE LIIS PINO 11.B

AAFRIKA HARIDUSEST

Vanemate arusaam lapsekasvatusest on see, et see on mõttetu - kool kasvatab ja distsiplineerib. Seega see on Katie ülesanne neid kasvatada ja õpetada. Aga see on kohutav. Aitasin teda mata tunnis täna, loodan sujuvalt integreeruda sinna klassi. Nii on lihtsam. Katharina ütles, et üldiselt on kõigil väga väga hea meel, et ma tuln, sest ühtegi teist vabatahtlikku hetkel pole ja nursery vajaks teist õpetajat juurde. Pluss, nad tahavad vist üldse teist õpetajat sinna. Ilmselt mina see olla ei saa, kui ma lahkun 20nda kuupäevaga töölt. Üldse on mul selline mulje jäänud, et tuleviku perspektiividele siin eriti ei mõelda. Seega nüüd ongi nii, et mina ja Katharina lihtsalt laseme lulli kohati, kui Katie lihtsalt rabab elu eest kohal, mille eest talle isegi ei maksta. Ta saab koguaeg pähe. Kuna klass on nii ebaühtlane, tunnistasin seda ka täna ise, siis ta peab korraga tegelema tõesti väga intelligentsete lastega (neid pole üldse vähe) ja väga madala tasemega lastega. Ehk ühed õpivad numbraid 6ndat nädalat (1-10!!!) kui teised teevad umbes 4-5 klassi matemaatikat. Seega on tal pidevalt asi käest ära, intelligentsemad kipuvad olema ka totaalsed kaagid, noh arusaadav, neil pole ju midagi teha. Nad lõpetavad kogu aeg ka lisatöö väga kiirelt ära ja nii pole Katiel üksinda kõigi jaoks silmi. Seega tulevad kõrvalt ruumist meesõpetajad ja peksavad neid. Aga mille eest? Selle eest, et lapsel on igav? Katie palub iga päev abi, kohe alguses palus, et ma tuleks sinna klassi, aga direktor pole nõus. Kuid eile jõuti asjaga sinna maani, et üks kaaskolleeg tunnistab, et klassis on abi vaja. Ühesõnaga.. nõiaring igat pidi ja midagi ei hakka juhtuma. Nad nagu väga ei tahaks abi. Sest iga asi, mida püütakse muuta, läheb rappa, kuna nad ei oska asju läbi mõelda ja teevad asju nii, nagu Aafrikas ikka tehakse. Samal ajal nad reklaamivad, et nemad on need õiged *anglo-saxon education* andjad.

Reis Gotlandile

Karl-Armand Kaber
8.b

Kohale jõudes jagati meid majadesse ning mina üksinda pidin olema kaheksases majas koos juhendajatega. Sellel päeval me rohkemat ei teinudki, kui sõime ja tutvusime kohalike traditsioonidega, mängides traditsioonilisi mänge. Me mängisime Varpat, mis kujutab endast ketaste loopimist 20 meetri kaugusel asuvale postile võimalikult lähedale ning mängu, mida seletas meile rootsi keeles isik, kes sõnagi ei osanud inglise keelt ja me arvatavasti saime kõigest aru. Peale vahvate mängude mängimist sõime traditsioonilist hamburgerit ja suundusime kämpingutesse magama. Meile töötati helgemat tulevikku, homsete filmitegemiste arvelt.

Septembrikuu alguses sain õpetaja Piret Järvelalt teada, et mul on võimalus minna Gotlandi saarele filmilaagrisse. Laager toimus projekti Yo!BaNa (Young Baltic Narratives) raames, mis ühendab kõiki Läänemere äärsid rahvaid ning selle eesmärgiks on ärgitada eelkõige Läänemere saartel elavaid noori inimesi saartele ka täiskasvanuna jääma. Filme tehes peaksid nad tundma üksmeelsust ja olema uhked, et nad on osa saareelanikest. Projekti eesmärgi teeb nähtavamaks ka see, et kõik laagrid toimuvad saartel. Projekti Yo!BaNa kestus on 33 kuud ning on peaaegu lõpusirgel.

Kolmapäeval, 28. septembril kell viis hommikul ärkasin ja hakkasin sättima Tallinna lennujaama poole. Sinna oli kogunenud 12 last ja 3 õpetajat erinevatest Eesti paikadest, Häädemeestest, Muhumaalt, Hiiu- maalt, Lilleküla Gümnaasiumist ja Tallinna Reaalkoolist mina koos 8.a klassi Mirjamiga. Lennukiga suundusime Stockholmi ja sealt bussiga Nynashämni, kust läksime praamiga, mis oli suurem kui liinilaevad Tallinn-Helsingi vahel, Gotlandi saarele. Praamil vaatasime filme, kus kõik tegelased ära surid. Gotlandil sõitsime rendiratastega ööbimiskohta Gustavsvikis. Rattaid pidime päris kaua ootama ja oleksime jala minnes kohal olnud, enne kui ratastega sõitma hakkasime, sest vahemaa oli umbes kaks kilomeetrit, kuid seda oleks kindlasti olnud liiga väsitav kõndida.

Ärkasin järgmisel hommikul tundmatul ajal, sõin, jõin, pesin ja suundusin kogunemiskohta, kuhu meil oli palutud minna, et meile päevalaane selgitada. Kogunemiskohas jaotati meid viiesteks gruppideks ning igale grupile määrati juhendaja, kes pidi filmitegemisel kaasa aitama. Pidime tegema filme nii, et need sisaldaks üllatust. Tegevus pidi vähemalt ühes kaadris toimuma kuuse all ja pidime kasutama kruusi, saabast ja maakaarti. Meie film rääkis abiellumisest. Pidime valmis tegema stsenaariumi ja seda produtsendile esitama, et ta selle heaks kiidaks ning me võiksime filmimist alustada. Meil võttis filmimine aega umbes 3 tundi. Pärast filmimist hakkasime ülesvõetud kaadreid monteerima, mis omakorda võttis üle kahe tunni. Suundusime jälle kämpingutesse magama. Meile töötati helgemat tulevikku, homse Visbyse sõitmise arvelt.

Kolmanda päeva hommikul, kui olin lõpetanud kõik hügieenilised toimingud ja kõhu täis saanud, pakuti tosinale väljavalitule võimalust minna Filmgymnasiet Gotland'i ehk Gotlandi filmigümnaasiumi, mis on Rootsis kõrgelt hinnatud kool ja sinna õppima minemine on keeruline, sest nõudlus on suur. Filmigümnaasiumis näidati meile kuidas seal elu käib. Seal õpitakse vaheldumisi 8 nädalat filmide tegemist ja 8 nädalat

kooliained nagu matemaatika, sedamoodi 3 aastat järjest. Pärast seal käimist viidi meid Visbyisse, kus sõime restoranis pitsat ja elu oli hea, siis viidi meid kinosaali, kus näidati filme, mille olime teinud. Need olid ülalatavalt head ja meeldivad vaadata, sest stsenaariumid olid väga naljakad ja huvitava sisuga. Pärast filmide vaatamist sõitsime ratastega PUMA noortekeskusesse. Me suutsime viie inimesega peagrupist eralduda ja linna elurajoonis ära eksida, kuid polnud hullu, sest peagrupil polnud ka aimugi, kus asub PUMA keskus ja me jõudsimme pärast pooletunnist ekslemist nendega samal ajal kohale. PUMA keskus ootas meid uuesti pitsa ning ka diskosaal, kus vist ükski inimene kuuekümnest ei käinud, seal möllasid vaid kohalikud. Olime seal olnud umbes pool tundi, kui otsustasime minna tagasi ööbimiskohta. Sinna jõudnud, kuna oli viimane öhtu, siis otsustasime, et joome meile antud apelsinimahla lõpuni ja läheme magama, kuna järgmisel päeval pidi jälle kell viis tõusma, sest pidi hakkama tagasi Eestimaa poole liikuma.

Ärkasin hüüete peale, mida tekitas õpetaja Järvela, kuna ma polnud õigeks ajaks üles suutnud ärgata. Tõusin kiiruga üles ja panin ennast veel kiiremini riidesse, viskasin kiiresti midagi kõhtu ja oligi aeg juba suure kruisilaeva suurusele praamile minna, mis meid vaikselt Stockholmi viis. Seal oli meil 3 tundi vaba aega, mille veetsime sisukalt, käies kõikvõimalikes poodides. Tagasi Eestimaale pidime tulema laevaga, arusaamatutel põhjustel. Laevale jõudsimme viperusteta ja kõik olid kohal. 16 tundi seilamist ootas meid ees ja meil oli igav, siis otsustasime filmi teha. Meil läks aega umbes neli tundi ja pärast nelja tunnist magamist ärkasime pool tundi enne maabumist ning suundusime rahulikult laevalt maha. Kurbi oli, sest ei tahtnud üksteisest lahkuda. Sadamas jätsin grupiga südamliselt hüvasti ja lahkusin raskesse õpilase argiellu.

Kuidas 5. a õpilased fännasid jalgpalli

Triin Veskimeister
5.a

Noored, kuid ustavad fännid. ERAKOGU

Meie klass käis 6.septembril A. Le Coq Arenal vaatamas, kuidas Eesti mängis Põhja-Iirimaa vastu. Lisaks mängule nägime me ka jalgpallurite garderoo, kööki, pesuruumi ja ka kohta, kus olid ennast valmis seadnud ETV kaamerad. Saime käia jalgpalliväljaku peal ja meile rääkis Eesti Jalgpalliliidu president Aivar Pohlak A. Le Coq Arena ajaloost. Peale mängu lõppu andsid jalgpallurid meile autogramme. See oli väga lõbus ja ma arvan, et kõigile

meeldis mängijatega suhelda. Nagu me kõik teame, võitis Eesti jalgpallikoondis Põhja-Iirimaad kaks korda. See võit aitas pääseda Eestil edasi ning siis pidi juba meie tugev meeskond mängima Iirimaaaga.

Kuna peale tähtsat mängu oli tulemas isadepäev, otsustas meie klass teha kaks ühes ürituse! Et näidata, kui suured eesti jalgpalli toetajad ja fännid me oleme, kutsusime isad välja ja läksime 11.novembril enne Eesti-Iirimaa mängu Kalevi staadionile pidama ühte tõsist jalgpallimatši. Öhtu oli tore ning seis jäi sõbralikult viiki. Seejärel läksime koju puhkama ja ühtlasi vaatama põnevat jalgpallimängu.

5.a klass fännab jalgpalli ja kavatseb ka edaspidi toetajate hulgas olla.

Roberth Kulbin, Märt Rannap
12.b

Kuidas voltida jänest: võta ruudukujuline paber; voldi ruudule sisse diagonaalid; voldi ruut pooleks; ava ruut ja lükka diagonaalid sisse nii, et tekib kolmnurk; ühe poole ääred voldi üles (tekib ruudukujuline sümbol) – selle ruudud omakorda sisse, et tekiks kuusnurk, lahtiolevad osad lükka tekkinud taskutesse) – need on jalad; teised küljed alla, et tekiks piklik nelinurk; üle ääre ulatuvad osad 90 kraadi tagasi; äärmised alumised nurgad voldi keskele kokku (kõrvad); puhu täis!

Ma armastan. Ma armastan kanda värvilisi särke, mis kiirgavad igal ajahetkel ning igas kohas minu mõõtnatut kaootilist emotsioonidepaletti. Ma inustun viisidest, mis tekivad ja samas kaovad ja mida parema tahtmise korral oleks võimalik üminavormis salvestada. Seetõttu ma taoliselt toimingi ning olen vaba, kuid kahjuks vaid vaimus; sest kui ma kõnnin tänaval koos kaaskodanikega, ei taju ma sugugi võrdväärset vaimustust. Ma näen inimesi, kes vaatavad mind kahtlustavalt, umbusaldavalt, kes justkui kardaks. Nad vaatavad korra ja siis veel kord silmanurgast ning lahkuvad, kiirendades sammu, et pääseda selle väärnähtuse käest, kes nende harjumuslikku maailmapilti lõhub. Ma tunnen end piiratult, kuid ei, miks neid põlata, ehk on nad alles kesk oma otsinguid. Ma armastan neid,

Liikumine ekvipotentsiaalil ei nõua mehhaanilist tööd selle suhtes, mis ekvipotentsiaali tinginud on. Sa võid seal tsirkuleerida niivõrd, kuivõrd palju soovid! Ma ei armasta – vastupidi, hoidun sellest. Jumaldan eesmärki. Loomine: uute assotsiatsioonide

• • •

Kaunista mind hõbeniitidega,
et särada saaksin,
et mus heliseks laul,
sama ilus ja täis lootust,
kui on taevas lindudel.
Vaata mu silmadesse,
et uskuda suudaksin,
et veel ilu on mu südames,
et taevas ei kuku alla
ja lootus ei purune.

Ma palun Sind, ära väida,
et elu on karm ja ebaõiglane,
mul lihtsalt ei ole jõudu seda uskuda ...

HEIKI OLMRE 8.C

La Comédie Humaine

nide pakendamine (inimene ise novel ideesid luua ei saa). Õppimine on loomise eelseade, sest niivõrd palju oleme jätnud saavutamata. Mõtlen kosmosele! Universumi saladustele! Mateeria saladused! Ma olen oma kehas, vaatan läbi enese silmade, järelikult baseerun eksistentsil, mis on minu deterministlikust ja korpuskulaarsest loomusest kõrgem – sedavõrd ka paratamatult mulle fundamentaalselt arusaamatu. Ometigi võib prime movementi integreerida üldisesse maailmapilti... Siin on võimalust ja potentsiaali enamateks teadmisteks. Inimesel on võimalus avastada niivõrd palju! Niivõrd sügavuti! Omame võimalust olla oma kõlbelisuse tipus ... Hah! Armastus! Töö ja vaev! Universum paisub ja plahvatab ... meie saavutused koos sellega. Loon ja olen nihilist, olen ainult enese siin oldud aeg ... Kasvavas järjekorras: minu väike maailm VÕI mitmeeneratsiooniline idee VÕI mitte midagi ... Kontapremonitsioon – tunnetan, et tulemas on midagi suurepärase ja head ... Nn inkling – just teaduslikus, inimkonna saavutuslikus mõttes. Kiindumus eesmärgi, mis vajab laiapõhjalist emotsioonide vaoshoitust. Mõttetud, surnud ringid, kus lõplik õigus ja argumenteeritud võit saabub ainult sellele, kes viskab kahe valiku vahele täringut! Kurat, noh!

Üks on ilmselt kindel: omavalikuliselt surm on igati mõttetum kui elu.

Mis on vahet minul ja sibulal? Vaatan sibulat, üritan teda visuaalselt piiritleda, iseendale mõistetavatesse vormelitesse ja vormidesse taandada. Üritan silmaga õgida tema kumerjat, niiskelt läikivat pinda. Kas olete kunagi tähele pannud, et sibulal puudub nii algus kui lõpp? Nuusutan teda, iman talle ainuomast hõrku aroomi oma sõõrmetesse. Silmad tõmbuvad niisama niiskeks, kui on seda sibula helkiv pind. Kuid ma ei ole ju kurb, ma olen meeliülendavalt rõõmus, mulle tundub, et ma vaatan fantastilisemat eset maailmas. Ta oleks justkui tehtud selliseks, et lisab rõõmupisara igähe silma, kes on nõuks võtnud ta jumalikkusest osa saada – sibula piiritus, kõikvõimsus on kui minu enda vaimu ja aru materialiseerunud kehastus. Hammustan sibulat. Loendamatu hulk kihte sunnitakse üksteisest lahti ja kõik nad täidavad mu ootusärevusest vesise suu. Iga kiht

justkui kirjeldaks minu enese olemise arvutuid alam- ja metakihte, kuidas neist igapähele omane värv harutuks lahti ja kaaretaks taeva laotuse hiiglasliku vikerkaarega. Jah, sibulas on sisu. Sibul peab küpseks saamiseks kasvama rikkalikus pinnases, toorest sibulat vaevalt keegi soovib. Ta vajab hoolt, valikut kõige erinevamate ainetest, soojust ja heatahtlikkust. Kuid seda vajan ju minagi – rohtaia rohimist – iseenesestki mõista. Kas ma olengi tõesti sibul? Kuid siiski, oodake. Selguse toob subjekti ja objekti küsimuse uurimine. Kuigi pealtnäha on sibul loomulikult objekt ja mina subjekt, siis lähemal vaatlemisel ja kaalutlemisel muutub vahetõrge põhjalikult. Me oleme ju kõik üks suur jumala loomaaed. Kes ütleb, et mina söön sibulat, sest ma soovin seda? Ma olen pigem veendunud, et see kurikaval sibul manipuleerib hoopis minuga, ta mudab oma välimuse nii vastupandamatuks ja siseneb mu kõige sügavimatesse egosopidesse. Ta tahab saada söödud ning ta ei tagane ühegi ohvri ees. Hoopis pealtnäha oleme me nii sarnased ja vaid sügavaim arutlus toob päevavalgele ootamatu tõe. Cogito, ergo Sum. Sum, ergo edo! – seega ärge olge sibula suhtes

üleolevad. Sibul on Teiega tegelikult ootamatult sarnane kui mitte ülemolevus. Vaat kus lops!

(dialoogivormis)

Hakkame looma!

Nüüd tulemust tooma!

Sel olema peab vorm ja sisu!

Kuid temagi tea, kuis jänesepea kõiges oma lihtsuses vormub.

Mida sa lood?

See koht ei ole loomiseks teps mitte õige. Ajalised piirid on valed. Muusas on küsimus! Ei, ma ei loo, pelgalt õpin looma.

Sulle on antud kohustus luua.

Tuju ei ole õige – õhkkond ei soodusta seda. Minu looming on olemuselt fundamentaalne – loon seda, mis omab vaid kõige tähtsat sisu.

Mis on selle fundamentaalse loomingu sisuks?

Selgitamata.

Mida oled senini loonud?

Tagatausta – filosoofilised argumendid... Toetun kõlbelisusele. Kõige muuks on aega – kuniks aeg on õige.

Kas oled elu käigus juurelnud vaid selle üle, mida luua?

Ei, teps mitte! Tean ka paljusk, mida mitte luua. Küsimused, mille lahendamine võib olla delegeeritud neile, kes lugu peavad. Ei, oman endas palju enam.

Kas oled midagigi elus

loonud?

Peale eesmärgikohase? Ei. See oleks ajaraisk. Võtan endast välja ainult parimat.

Miks oled jätnud siis parima loomata?

Ei oska seda sõnadesse panna.

Ja kui nii on surmani?

Nii ei juhtu. Ma tean oma eesmärgi ja eesmärgi selleks liig hästi.

Käid ringiratast.

Ei iial! Olen parem sellest! Olen veel noor – inimese aeg on siis veel piiramat.

Soovid jälje jätta?

Soovin? Ei, see tuleb iseenesest. Looming, loome, tulemused – kõik iseenesest! Kui aeg on õige! Oman mappe, kogukaid mappe kõigest sellest, mida looma peaks ja kuidas! Kuidas

uued süsteemid töötavad! Minu looming, kõik see on minu! See on see kõige uskumatum külg – ideed on niivõrd tugevad! Mis minuga juhtub – pole niivõrd tähtsustki. Aga vaid ideed...

Ja kui sind ei mõisteta?

Siis maha jääb vaid jälg – jälg minu potentiaalsest võimust. Jälg, mis leitakse, mille üle juurutletakse. Jälg, mis tingib, varem või hiljem, läbi inquisitive mõistuste päevavalgele jõudmise ja ülima saavutuse. Mind ei pruugi mäletada, kuid minu ideesid!

Oled eksinud.

Vaid usun!

Pimesi.

KORVPALL

Korvpall see tore mäng,
igal võistkonnal oma gäng.
Selle mängimine üks tore asi,
kui sa juhuslikult oled viskemasin.

Kui võistlused on tulemas,
ja võistlusvormid olemas,
siis pole mingit muret võita vastaseid,
ning pärast hüüda valjult hei-hei.

Kui oled päris tõsine mängija,
mitte mingi hängija,
sa viskad kaugelt korvi
ning vastane läheb ilgelt närvi.

Kui lõpuks mäng on läbi,
ja vastastel on häbi,
siis lahkume me võitjatena,
ning lõpp on siiski väga kena.

REAALI POISS

**Kas ka sina oled tüdinud vanast
lehekujundusest?**

Meie küll oleme!

**Ja sinul, nobenäpp-realist, on võimalus
seda muuta!**

**Reaali Poiss kuulutab välja võistluse uue
kujunduse leidmiseks.**

**Võistlusest osavõtmiseks tuleb disainida
uus lehepõhi ja sinna juurde valida sobiv
lehepäise font ning kogu see krempel
saata 7. jaanuariks meiliaadressile
rp@real.edu.ee.**

Võitjale rahaline autasu!

*"Katusemees,
Katusemees - kas olla
peategi mu nimi see!"*

Ode Liis Pino
11.b

Ühel ilusal novembriõhtul, tähistamaks mu ema sündimise päeva, seadsin koos õe ja emaga sammud NO99 poole, et veeta üks kultuurne õhtu, vaadates Eesti ooperit „Katuselt“ (Kasar/Uusberg/Tomson). Olles mitte kõige tulisem ooperifänn, olid mul suured kahtlused lavastuse nauditavuse suhtes, kuid otsustasin olla avatud meelega ja tükki mitte enne nägemist halvaks tituleerida.

Kohale jõudes, ostime kava ja siis tundus mulle küll, et Reaal saadab mind kõikjal. Nimelt, vilistlaste Rasmus Puuri ja Edmar Tuule loodud orkester Reaalmažoor oli saatjaks ooperi lauludele ja Rasmus Puur ise oli loomulikult dirigent.

Etenduses endas on vaid 3 tegelast: Naine, Mees ja Katusemees. Naise osas oli Hannaliisa Uusma, Mees

Katusemees ei võlu ainult Naist. NO99

oli Uku Uusberg ja Katusemees oli Jarek Kasar, muusikamaailmas tuntud ka kui Chalice. Kavas endas oli iseloomustus etendusele järgmine: Kõige ausam ja täpsem kokkuvõtte ooperist „Katuselt“: Ühe noore Naise nädal, mil muutub kõik. Naine unistab. Naine

Katusemehe hurmavad poosid. NO99

igatseb. Ja hakkab ki juhtuma. Etendusalgab Naisega, kes võtab käärid ja lõikab enda kleiti lühemaks, kuna on õnnetu ja soovib mingit muutust. (Spoileriks ette öeldes, kleit jääbki lühene terve etenduse jooksul) Mees, kes on töö-narkomaan, asutab end kontoris minema. Naine hakkab temaga rääkima ja nad vaidlevad. Kuna tegu oli ikkagi ooperiga, siis kõik vestlused lauldi. Mees lahkub ja Naine jääb koju nukrutsema. Tuleb teine osa, milleks on teine päev nädalas. Hommik samasugune: Naise kleit lüheneb, Mees ja Naine vaidlevad, Mees läheb tööle ja Naine jääb koju. Naine ohkab ja pilti tuleb Katusemees, kes Naist lohutama hakkab. Järgnevad päevad mööduvad samasuguste hommikutega ja Katusemehe külaskäikudega Naise juurde.

Lõpu poole toimub tegevuses ka pööre, mis kõike muudab. Ooper lõppeb Katusemehe ja Naise suhete katkemise ja Mehe ja Naise suhte parandamisega, kuid tee sinnani on üllatav.

Varajase hukkamõistmise tagaplaanile lükkamisest oli kõvasti kasu: etendus oli üks parimaid, mida olen elus näinud. Laulud olid väga mõnusad ja kaasa haaravad ning kummitasid veel järgmisel nädalalgi. Mind meeldivalt üllatas Uku Uusbergi ja ka Jarek Kasari hääleulatus ja Hannaliisa Uusma näitlemisoskus. Jarek Kasari mängitud Katusemees oli ooperi teemandiks: tema näoilmed olid kuldaväärt ja käitumine äärmiselt humoorikas. Kahjuks oli see ooperi viimane etendus, kuid kui kunagi peaks NO99 otsustama „Katuselt“ uuesti lavale tooma, kindlasti haarake võimalusest ja minge nautige ooperit!

Inimene ei ole kullatükk, mis kõigile armas

Tere hommikust! Reserveeringud. Kas te saaksite, palun, oodata?

Priit Pedaja monolavastus „Kõik on täis!“ Tallinna Draamateatris pakkus nalja ja andis mõnusa sutsaka energiat, mida viimasel ajal pimedate päevadega aina vähemaks jääb.

Näitemäng jutustab loo Taavi Teplenkovi kehastatud noorest näitlejaks pürgijast Samist. Kuna viimasel pidevalt ebaõnnestub saada rolli näitlejana, töötab ta elegantses restoranis armetul keldrikorrusel mitme telefoni taga, pannes kirja reserveeringuid New York'i koorekihile. Luksusrestorani saamiseks tuleb kohad juba kaks kuud varem ette reserveerida. Sam, olles hotellis toiduahela lõpus, peab tegelema hüsteeriliste vanadaamide, kummaliste soovidega rahabosside, staaride ning ka omaenda kolleegidest administraatorite ja kelneritega.

Kuigi tegemist on monolavastusega, tekib tervikpilt toimuvast juba tüki esimeses pooles. Lugu on kergesti jälgitav ja kaasahaarav ning kui ka üleminek ühelt tegelaskujult teisele tuli mõnikord ette veidi aeglasevõitu, olid kõik tegelased väga hästi välja mängitud ning eraldiseisvad isiksused. Etenduses tekkis mitu korda ka nõ pingeseisund, kus asi läks eriti põnevaks, mis näitab Teplenkovi oskust üksinda sellist olukorda luua, abiks vaid tekst ja miimika.

Etendus lõppeb hästi, peategelane avastab endas julguse astuda teistele vastu. Sealt koorub ka mõte, et inimene ei jõuagi kõigile meeldida ja kõige tähtsam on pere, sina ise ja alles siis kõik teised. Midagi südamilikku ja humoorikat, mida võimaluse korral tasub kindlasti vaadata.

KEIT TOOM, 11.C

Taavi Teplenkov aktsioonis. DRAAMATEATRI KODULEHT

Ettelugemispäev

Kristine Diane Liive
Laura Liisa Lankei
11.c

» olnud tavaks, et suure maja õpetajad käivad algklasside õpilastele ette lugemas, siis seekord said selle ülesande endale abituuriumi õpilased. Väikese maja õpilased omakorda aga esinesid valitud raamatutega gümnaasiumiõpilastele. Küsisime noortelt etlejatelt, kuidas nad kogemusega rahule jäid.

20. oktoobril toimus Reaalkoolis traditsiooni-liseks kujunenud Ettelugemis-päev, kus nii väikesed kui suured reaalikad käisid üksteisele lugusid jutustamas.

Kui varem on

olnud tavaks, et

Väikesed ettelugejad olid:

I klass: Jan-Osaker Kallas, Kati-Liina Lättemäe

II klass: Kert- Henri Orasmäe, Joosep Toomeste

III klass :Sten Markus Reintamm, Oskar- Johannes Fromm

IV klass: Henri Georg Eiche ja Elina Kengsepp

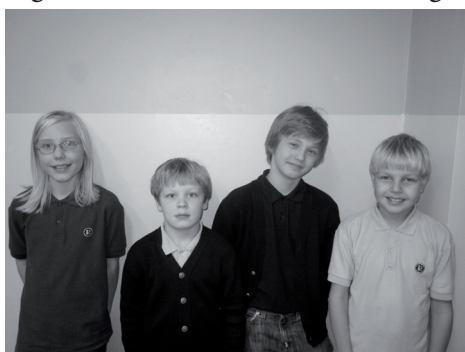
Väikesed lugejad arvavad, et ettelugemispäeva eesmärgiks on eelkõige teistele näidata kui hästi või halvasti lugeda osatakse. Samuti on ettelugemispäev hea ettekääne teiste klasside külastamiseks ja kooliõdede ja -ven-

dadega tutvumiseks.

Selgus, et algklasside õpilastele meeldib pigem raamatuid ise lugeda kui neid klassis ette kanda. Tublimad olid kodus vanematega harjutanud ning oli ka juhul, kus oma raamat oli koju jäänud, kuid abivalmid klassikaaslased olid rõõmuga nõus oma raamatut ette lugemiseks laenutama.

Kui idee mitmekümne tundmatu gümnasisti ette astumisest võib esmapilgul tunduda hirmutavana, siis noored lugejad näitavad, et kõik on ületatav - väike

raamatu avanedes unustatati kõik. is, kui lugemise eest saadi tänuks pilk ja soe aplaus.

Ettelugejad vol. 1. KRISTINE DIANE LIIVE

Ettelugejad vol. 2. KRISTINE DIANE LIIVE

KEŠ ON MARDID JA KEŠ ON KADRID?

Inimesed, kes toovad teistele õnne.

Vanal ajal olid nad sandid, kes olid kodutud, aga nad tõid õnne.

Martidel olid seljas tagurpidi riided, mis olid mustad.

Kadriid nägid hästi ilusad välja ja nad kandsid valget.

Mardid nägid õudsed välja.

Kadri del on küll valged riided, kuid need on mustaks läinud.

Sandid käisid perest peresse vilja- ja karjaõnne soovimas.

Nad laulavad ja tantsivad rahvale ning tasuks selle eest saavad kommi.

Ütlusi õpetajailt:

Mart Kuurme: "Kui te kodus ei lahenda, siis kontrolltöö ajal satute koomasse, mõni ei saa kevadeni välja sealt."

Rain Vellerind: "Kui me laseks alla kukkuda 16-kilose ja 32-kilose sangpommi, siis noh... allkõndijal pole vahet kummaga ta pihta saab."

Toomas Reimann: "Nüüd te nägite, kui võimas relv on vektor füüsikas."

Reimann: "See mõõtmismeetod on küllaltki täpne. Tavaliselt õpilased küsivad, milleks seda vaja on. Näiteks, tahate tänavanurgal narkotisi osta, joonlaud, mille mass on teada, on kaasas ja kaalute ära."

Tairi Tamme-Amjärv: "Kui sul on anum, milles keedad suppi, siis ta on pott. Kui sul on anum, kus sa hoiad oma siseelundeid, on see kanoop."

Tamme-Amjärv: "Ma ka ei viitsi võimelda

siin ees, kui te midagi ei küsi."

Tamme-Amjärv: "Kui kreeklasted tunnevad, et inimene oleks ilusam, kui tal oleks üks selgroolüli vähem, siis nad ka kujutavad seda niimoodi."

Tamme-Amjärv: (lapsed lõhuvad ukse taga) "Ma arvan, et see pole mitte tung kunsti järele, vaid lihtsalt arutu käitumine. Peaks nad saatma sinna kõrvalkabinetti."

Piret Järvela: "Ann-Leen on minuga väga sarnane, talle meeldib palju rääkida nagu mulle, ainult minu jutus on vahel iva ka."

Järvela: "No, mis sa arvad, et kirjanik istub laua taga ja mõtleb, et kirjutab sita lõpu, et siis on huvitavam?"

Mirja Särg "Ega ma siin striptiisitegema ei hakka, et teie tähelepanu võita!"

1					2		5	6
	3	7						
				7		4	8	
	7				6	3	2	
9	5						6	1
	6	3	1				7	
	4	9		3				
						5	4	
5	8		4					9

				6		8		
	8		3				6	4
1		5	9	4				
		9						
7		6	4		1	3		2
						7		
				2	9	1		8
9	4				3		2	
		2		8				

5			7				4	
	1			9	3			
							1	8
9			8					
4		8		1		5		2
					6			7
6		2						
			3	5			6	
	3				8			1

**S
U
D
O
K
U**

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 3 (98) november 2011

peatoimetus	Mari Kraav (12.c), Ode Liis Pino (11.b), Merit Kraav (11.b)
küljendus	Merit Kraav (11.b)
toimetus	Kristine Diane Liive (11.c), Laura Liisa Lankei (11.c), Sander Udam (11.c), Egle Tannenberg (11.c), Keit Toom (11.c)
toim. nõuandja	õp. Piret Järvela
aitäh	Kaspar Kalle (5.a), Triin Vesikimeister (5.a), Karl-Armand Kaber (8.b), Heiki Olmre (8.c), Jaana Olvet (10.b), Jüri-Mikk Udam (11.b), Marelle Ellen (12.a), Anni Ruul (12.a), Roberth Kulbin (12.b), Märt Rannap (12.b), õp. Kristi Koit
kaanefoto	Olari Nõu (11.b)

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8-16 lk ja on tasuta.

rp.real.edu.ee
rp@real.edu.ee